

Ik houd van uw woorden, God.

Ze barsten als kastanjes open
en laten zich door mij
het laatste vliesje ontfutselen
waarin ze zijn verpakt.

Ze worden eetbaar,
als goddelijke spijs.
Ik kauw erop
en proef U.

Ik moet wennen
aan de smaak.
Het is een soort voedsel
dat ik niet ken.

Ik eet normaal geen woorden,
maar Gij geeft ze me.

Vroeger dronk ik U
en dat was een zoete drank,
nu verteer ik nauwelijks
wat ik van U krijg.

Waarom schenkt gij me plots
andere spijs?

Is het omdat Gij weet
dat ik niet meer neen zeg
tegen wat Gij
me geeft?
E. Galle

Toen hoorde ik opnieuw die stem uit de hemel. Hij zei tegen me: 'Haal de geopende boekrol die de engel die op de zee en het land staat in zijn hand heeft.' Ik ging naar de engel toe en vroeg om het boekje. Hij reikte het mij aan en zei: 'Eet het op. Het zal branden in je maag, maar in je mond zo zoet zijn als honing.' Ik pakte het boekje aan en at het op. Het smaakte zoet als honing, maar nadat ik het opgegeten had, brandde het in mijn maag. Toen kreeg ik te horen: 'Je moet opnieuw over talrijke landen en volken en koningen profeteren.'

Openbaring, 10, 8-11

De echte openheid sluit in zich stevig te houden aan zijn eigen meest diepe overtuigingen, met een klare en blijde identiteit, maar open voor die van de andere om deze te begrijpen wel wetend dat de dialoog een bron van verrijking kan zijn voor elkeen.

Paus Franciscus, De vreugde van het Evangelie, nr. 251

We hopen dat we ons
jong genoeg voelen
om geestdriftig te blijven

groot genoeg
om over kleine hindernissen
heen te stappen

klein genoeg
om ons steeds opnieuw
te verwonderen

persoonlijk genoeg
om geen massamensen te worden

bewogen genoeg
om veel samen te doen

vroom genoeg
om te kunnen bidden

begrijpend genoeg
om oprecht te vergeven

sterk genoeg
om kwetsbaren te steunen

nederig genoeg
om het met God
en de mensen te wagen

liefdevol genoeg
om onszelf te vergeven.

Brandde ons hart niet?

Op tocht gaan naar huis, ontgoocheld, moe, vermoeid van zoveel onmacht in onszelf en de anderen. Het is ons ook al overkomen.

Maar altijd was er die vreemdeling, die het gesprek opentrok en ons gedachten aanreikte die ons verder deden gaan, op de weg van het diepste verlangen.

En altijd was er die stem die ons aansprak, uitnodigde, verleidde om het leven weer op te nemen en te doen wat gedaan moest worden.

En altijd kwam er ook wel een moment dat we brood konden breken en met elkaar de wijn van verbondenheid mochten drinken.

Zo konden we na iedere eenzame tocht elkaar opnieuw herinneren aan het warme gebeuren dat ons zeggen deed: 'Brandde ons hart niet?'

Dat het recht
op vrije meningsuiting
niet de vrijgeleide is
voor kwetsende uitspraken
of voor beledigende opvattingen,
die mensen tegen elkaar opzet.

Dat de rechten van de mens
de plicht met zich blijft meebrengen
om de rechten van anderen,
vooral de rechten
van kwetsbare minderheden
volwaardig te eerbiedigen.

Dat de rechten van de mens
ons de ogen wagenwijd opent
voor elke medemens,
ook voor wie veraf overleeft
of in welke uithoeken
ook uitgesloten is.

Dat de rechten van de mens
ons tot broeders en zusters maakt
vanuit haalbare gelijkheid
en menselijk streven naar vrijheid.

Dat de rechten van de mens
worden verruimd tot
rechten voor al wat leeft,
voor heel de schepping,
voor het klimaat en het milieu.

Dat wij een bewogen organisatie zijn
in het spoor van veel profeten.
Dat wij beleidsmakers oproepen
tot een hart voor allen.

Luc Vandenabeele
70 jaar Universele Verklaring van de rechten van de mens.

Je moet van twee kanten komen
om elkaar te ontmoeten
Je moet eigenlijk toevallig onderweg zijn.
Je moet geen doel voor ogen hebben
en je moet laten gebeuren
waarvoor je bang bent.
Je moet niet alles willen verklaren
voor je het weet verklaar je elkaar de oorlog.
Je moet van twee kanten komen
om elkaar te ontmoeten.
Je moet je zelf in de ander durven zien
zonder in die ander te verdwijnen.
Het kan opeens, zomaar voor je staan
het lijkt op iets om uit de weg te gaan.
Dat is het vreemde van geluk.
Je maakt het waar of je maakt het stuk
het kan jou bedreigen
het kan je behoeden
maar je moet van twee kanten komen
om elkaar te ontmoeten.

Stef Bos

gelatenheid en berusting

Wie het wereldgebeuren bekijkt,
met zijn rampen en oorlogen,
met zijn onrechtvaardigheden,
met zijn dreigende toekomst,
die bekruipt soms het gevoel
van gelatenheid en berusting.

Wie beleidsmakers hoort,
huidige of toekomstige,
met beloftes en veranderingen,
die bekruipt soms het gevoel
van gelatenheid en berusting.

Wie de indruk geeft
dat alles ergens ver weg
boven de hoofden wordt beslist,
die bekruipt soms het gevoel
van gelatenheid en berusting.

Daarom zijn er momenten nodig
waarop ons dromen ons wakken schudden,
waarop wij de dromen bij elkaar verwoorden,
waarop wij de kracht hervinden
om samen dromen waar te maken.

Daarom zijn er momenten nodig
van je in je hart laten raken
door onmenselijke noodsituaties.
Het erg vinden, heel erg vinden.
Zo erg dat je het niet wil laten gebeuren.

Gelatenheid en berusting

moet samen doorbroken worden,
anders wordt het onverschilligheid
en kunnen kwade machten
zomaar hun gang gaan.

Luc Vandenabeele

Leven op school is:
je met elkaar verbinden:
face tot face
of online.

Leven op school is:
scheuren van vertrouwen
weer aan elkaar lassen.

Leven op school is:
na een slag van de hamer
de stekker weer insteken
zodat het weer licht wordt.

Leven op school is:
draaien en freezezen
tot je de juiste vorm
van samenleven hebt gevonden.

Leven op school is:
de kraan van de liefde nooit dichtdraaien.

STAP JE MEE?